

Bentes historier

Grisen slagtes

Jeg var på Lindegårdsskolen hos en 4. klasse i matematiktimerne. Henriette var lærer og hun spurgte, om jeg en gang imellem havde lyst til at være der i de timer, hvor de havde samfundsfag. De havde på et tidspunkt undervisning om "gamle dage" på landet, blandt andet om hvordan man slagtede dyrene. Jeg fortalte at jeg hjemme havde en lysbilledserie på dias om en griseslagtning og spurgte om jeg skulle tage den med. Det syntes Henriette var spændende og børnene ville gerne se den.

Jeg er ikke selv vokset op på landet, men min forhenværende mand havde familie, der havde en gård, hvor han havde været feriedreng som barn. Det var den gård vi besøgte og så hvordan slagtingen foregik. Det var i min ungdom.

Jeg fortalte at de kom til at se hele processen, fra man slagtede den til man skar den op. Børnene spurgte hvad lysbilleder var - "er det sådan noget videoagtigt" - og nej sagde jeg, det er billeder uden bevægelse, der vises på en skærm, men der er ingen lyd på. Jeg viste hele serien på 36 billeder - hvordan grisen fik et gok i nøden, blev skoldet, indvoldene der blev halet ud, hvordan den blev skåret op osv. indtil den kom ud som f.eks. pølser. Undervejs forklarede jeg hvad der skete. F.eks. hvorfor man lader blodet løbe ned i en spand, putter havregryn og andet i og rører rundt - det er for at lave blodpølse.

Og *adr.* sagde børnene skal man spise det? - og ja sagde jeg, der er faktisk mange der godt kan lide blodpølse. Børnene syntes, det havde været ret spændende at se. Forresten var der også et billede af mig fra dengang, da jeg var omkring de 20 og hvis man ser på det, vil man opdage, at jeg havde nøjagtig det samme tøj på som de unge har i dag. Stramme bukser, t-shirt, rullekravebluse - men jeg havde også gummistøvler på, fordi vi var på landet. Og så havde jeg halvlangt løst hår. Og børnene spurgte forbavset: "Er det dig Bente"? For jeg var jo helt mørkhåret.

Barndom i halvtredserne

Jeg fortalte børnene i 4. klasse på Lindegårdsskolen, at jeg selv boede på Frederiksberg, som barn. Vi var 7 mennesker i en treværelses lejlighed. Vi var 3 børn der delte et værelse på 9 kvadratmeter, hvor vi også sov i køjesenge. Mine to brødre sov på en sovesofa i spisestuen og mine forældre på et hjørnearrangement i dagligstuen. Børnene i klassen spurgte forundret: "Hvordan kunne I være så mange i sådan en lille lejlighed? Og jeg kunne kun sige: "Jamen sådan var det bare".

Vi havde hver en hylde med legetøj, det var ikke ret meget. Og vi samlede på glansbilleder. "Hvad er glansbilleder for noget " spurgte børnene og jeg måtte så forklare om de flotte blanke billeder af engle, børn og blomster, som vi satte ind i en bog. Al fysisk leg foregik på gaden, for der var ikke plads i lejlighederne, men der var heller ikke ret mange biler den gang.

Varmt vand havde vi ikke, så 7 mennesker skulle vaske sig i koldt vand hver morgen, nogle i køkkenet, nogle i badeværelset, så det var etagevask.

Jeg fortalte børnene, at der var mange familier i min barndom og ungdom, der ikke selv havde en ovn – så hvis man ville have flæskesteg juleaften gik man hen til bageren og fik den stegt. Det morede de sig over. Jeg fortalte dem også, at vi ikke havde et køleskab, men et isskab.

Hvad var det for noget spurgte børnene og jeg forklarede at man havde en beholder, som man (på cykel) kørte hen til Krystalisværket med og fik en kvart stang is, der blev pakket ind avispapir. Herefter kørte man hjem og lagde isen i køleskabet. Forinden havde man tømt det for smeltet vand fra den tidligere is. Det syntes børnene var spændende at høre om. Det er jo min barndom.

Regning er matematik

Jeg fulgte den samme klasse i 3 år på Lindegårdsskolen. 3. 4. og 5. På et tidspunkt var vi nået frem til at dividere. Jeg sagde til læreren Henriette: Det var da en pudsige måde i laver de divisionsstykker på. Må jeg godt gå op til tavlen og vise hvordan jeg har lært at dividere" ? Det måtte jeg godt. Jeg viste

dem den med trappen – så nogle af børnene sagde: "Nej Henriette, det er da meget nemmere på den måde". Jeg sagde: "Nu håber jeg ikke jeg laver om på noget af det, de har lært – fordi hvis de nu synes, det er nemmere, er det så et problem, at de gør det på den måde? Men det var i orden.

Den måde børnene lærer matematik på (regnestykker) er ny for mig, så en gang i mellem måtte jeg spørge Henriette, om hun kunne forklare mig det – f.eks. sandsynlighedsregning havde vi jo slet ikke.

Hvad angår det at huske tabeller, foreslog jeg dem, at de f.eks. skulle tage 7 tabellen (det er altid 6, 7 og 8 der er svære) og øve den hver eneste dag, i en hel uge, når de kom hjem. "Jeg er sikker på, at hvis du gør det, så kan du godt 7 tabellen, når du når ugens slutning" sagde jeg. Og det virkede faktisk. Så det var faktisk ret sjovt at hjælpe til i matematiktimerne.